

Sygn. akt III AUa 661/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Teresa Czekaj SA Marcjanna Górską
Protokolant: st. prot. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2013 r. w Lublinie

sprawy T. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2012 roku w sprawie VIII U 821/12

w przedmiocie wypłaty emerytury

na skutek apelacji wnioskodawczynie T. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 7 maja 2013 r. sygn. akt VIII U 366/13

oddala apelację.

III AUa 661/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie T. P. W dniu 12 lutego 2013 roku wniosła skargę o wznowienie postępowania w sprawie sygn. akt VIII U 821/12 zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2012 roku. Wskazała, iż podstawą skargi jest wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku (Dz. U. z 22 listopada 2012 roku, poz. 1285) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Domagała się wypłaty zawieszony emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 22 listopada 2012 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 7 maja 2013 roku oddalił skargę. Sad Okręgowy ustalił, że T. P. w dniu 9 maja 2008 roku złożyła wniosek o emeryturę, wskazując, że nadal pozostaje w stosunku pracy z Uniwersytetem M. S.

w L.. Organ rentowy decyzją z dnia 10 czerwca 2008 roku przyznał jej prawo do emerytury, jednocześnie zawieszając jej wypłatę z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

W dacie przyznania skarżącej emerytury obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowiący, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Z dniem 8 stycznia 2009 roku przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został uchylony na podstawie przepisu art. 37 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 228, poz. 1507). W dniu 10 lutego 2009 roku wnioskodawczyni złożyła wniosek o podjęcie wypłaty emerytury i organ rentowy decyzją z dnia 20 lutego 2009 roku dokonał ponownego ustalenia wysokości świadczenia oraz podjął jego wypłatę od dnia 1 lutego 2009 roku. W tym czasie skarżąca nadal pozostawała i do chwili obecnej pozostaje w zatrudnieniu.

Decyzją z dnia 6 października 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wstrzymał wypłatę emerytury skarżącej od dnia 1 października 2011 roku, z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia. Podstawą wydania tej decyzji był przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 roku, Nr 257, poz. 1726). W decyzji wskazano, że w celu podjęcia wypłaty świadczenia wnioskodawczyni winna przedłożyć w świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy. Odwołanie wnioskodawczyni od tej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2012 roku wydanym w sprawie VIII U 821/12. Wnioskodawczyni nie złożyła apelacji od wskazanego rozstrzygnięcia i wyrok uprawomocnił się w dniu 24 marca 2012 roku.

W dniu 12 lutego 2013 roku T. P. wniosła do Sądu Okręgowego w Lublinie skargę o wznowienie postępowania w sprawie sygn. akt VIII U 821/12 zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2012 roku.

Sąd Okręgowy wskazał, że skarga o wznowienie postępowania, złożona przez wnioskodawczynię jest dopuszczalna, ponieważ zgodnie z treścią art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W świetle art. 407 § 2 k.p.c. w sytuacji określonej w art. 401¹ k.p.c. skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Wnioskodawczyni wniosła skargę w wymaganym terminie, jak również wskazała podstawę warunkującą jej dopuszczalność.

W przedmiotowej sprawie podstawą wydania zaskarżonej w sprawie VIII U 821/12 decyzji organu rentowego z dnia 6 października 2011 roku w przedmiocie wstrzymania wypłaty emerytury był przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodany do ustawy przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 roku Nr 257, poz.1726) i obowiązujący od dnia 1 stycznia 2011 roku. Przepis ten stanowi, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Zgodnie z treścią art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy, o której mowa w art. 6 (o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) oraz ustawy, o której mowa w art. 18, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 roku. Przy zastosowaniu wskazanych przepisów organ rentowy wstrzymał wypłatę świadczenia emerytalnego skarżącej.

W kwestii konstytucyjności wskazanych przepisów wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny. W wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1285) orzekł, że przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o

zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z tym wyrokiem, od dnia 22 listopada 2012 roku przepis art. 103a w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc obowiązującą w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytur przed dniem 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy.

W złożonej skardze T. P. wnosząc o wznowienie wypłaty emerytury oraz wypłatę zaległości powoływała się na wskazany wyrok Trybunału Konstytucyjnego, zatem podstawą tej skargi był przepis art. 401¹ k.p.c.

Sąd Okręgowy stwierdził, że z wyżej powoływanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku wynika, że ma on zastosowanie jedynie do ściśle określonej kategorii osób, co oznacza, iż niekonstytucyjność przepisów, których dotyczy, jest jedynie częściowa.

W sytuacji wnioskodawczyni wyrok Trybunału nie będzie miał zastosowania. T. P. istotnie uzyskała prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, jednakże w okresie obowiązywania przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązywał do dnia 7 stycznia 2009 roku i był tożsamy w treści z przepisem art. 103a wskazywanej ustawy, a wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury od dnia 1 maja 2008 roku.

Zgodnie zaś z powoływanym wyrokiem Trybunału „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku”, a więc już po uchyleniu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie przepisu art. 103a tej ustawy. Z powyższego wynika, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12 nie wpływa na treść objętego skargą wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2012 roku w sprawie VIII U 821/12.

Od tego wyroku apelację wniosła wnioskodawczyni T. P., zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucała:

1. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z dowodami zgromadzonymi w sprawie poprzez uznanie, że wyrok TK z dnia 13 listopada 2012 roku sygn.. K2/12 nie ma zastosowanie w sprawie T. P. w sytuacji, gdy sentencji tego wyroku, którą związany jest Sąd jest jasna i stwierdza, że kwestionowane przepisy są niezgodne w Konstytucją RP „ w zakresie, a jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy”, a taką osobą jest ubezpieczona;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niezastosowanie norm Konstytucji RP, tj. art.2 Konstytucji RP i zastosowanie niekonstytucyjnych art.28 w związku z art.16 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art.103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który łamie zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Wnosiła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Spór w rozpoznawanej sprawie sprowadza się do zastosowania art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1229 ze zm.) zakwestionowanego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12 w ustalonym stanie faktycznym. Wyrokiem tym Trybunał orzekł, że „art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 roku, Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych(tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. Oceniając skutki wyroku, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku. W stosunku do tych osób przepis art. 28 cytowanej ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w zakresie w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z FUS utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1285).

Nie ulega wątpliwości, że wnioskodawczyni nie należy do kręgu osób objętych wyrokiem Trybunału, gdyż prawo do emerytury nabyła od dnia 1 maja 2008 roku, a więc w okresie, kiedy realizacja prawa do tego świadczenia wymagała rozwiązania stosunku pracy.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.